

Johannes Gaardbo undgik altid saa vidt muligt at komme gennem Stuen, naar han opholdt sig der. Han følte sig ilde tilmode ved Synet af denne banlyste Præst og hans Fornedrelse. Han havde ogsaa engang talt til Pastor Stensballe om Forholdet og anmodet ham om i det mindste at lade Mads Vestrup komme til orde i Bladet; men Stensballe havde erklæret, at Menigheden ikke maatte forarges, og at man foreløbig heller ikke kunde gøre Mads Vestrup selv nogen større Tjeneste end ved saa vidt muligt at bringe ham og hans Brødre i Forglemmelse.

Johannes Gaardbo bøjede sig for sin ældre Embedsbroders Dømmekraft. Han indsaae godt Disciplinens og Kirketugtens Nødvendighed for at sikre Sejren. Men hver Gang han nødtvungent gik gennem Mads Vestrups mørke Stue og mødte hans store, fjerne Blik, var der noget i hans Samvittighed, der krympede sig. Og uvilkaarlig hilste han den saa haardt tugtede Mand med Ærbødighed.

VIII

Mads Vestrup boede med sin Familie ude paa Amager lige ved Grænsen af det aabne Land. Han havde her lejet en tre Værelsers Tag-Etage i en nybygget Villa. Villaens Ejer, der boede i Stuen, kaldte sig Ingeniør. Han havde arbejdet sig op nedefra som Rørlægger og Betonarbejder og var nu paa sine ældre Dage bleven en velstaaende Mand, der ejede to af Sundbyernes store Lejekaserner. Han gik med Guld-Næseklemmer og var ikke saa lidt stolt af sit Livs Resultater. Han talte altid begejstret om Amerika, hvor han i sin Ungdom havde slidt sine Hænder flade, og hvorfra han var kommen tilbage med Greb paa at klare for sig som et Brækjern. Amerika var for ham Mønsterlandet, hvor en Mand lærte at staa paa egne Ben og værdsætte sine Medmennesker praktisk efter det Antal Hestekræfter, de var i Stand til at præstere.

Der var to Børn, en Søn og en Datter, af hvilke Sønnen, der var Forretningsmand, havde arvet Faderens sociale Ærgerrighed.